

Китоби Дониёл — Рақами панҷоҳу ҳафт

*Кушодани Асрори Пешгӯёнаи Ваҳй: Сафари Мо Аз Миёни Пешгӯиҳои
Замони Охир*

Jeff Pippenger

2024-01-21

Ҳамаи анбиё дар бораи анҷоми ҷаҳон сухан мегӯянд, ва ҳамаи нубувватҳо дар китоби Ваҳй ба ҳам мерасанд ва поён меёбанд. Дар китоби Ваҳй ҳамон ҳае идома дода мешавад, ки дар китоби Дониёл аст, зеро онҳо як китобанд. Ҳамаи ин усулҳои нубувватӣ дар мақолаҳои пешин ба таври устувор сабт шудаанд. Дар китоби Ваҳй ба мо маълум карда мешавад, ки андаке пеш аз баста шудани давраи имтиёз, нубуввате ҳаст, ки мӯҳр зада шуда буд ва кушода мешавад. Ин мақолаҳо унсурҳои нубувватиро, ки ба паёми китоби Ваҳй, ки акнун кушода шуда истодааст, вобастаанд, баён кардаанд. Ин паём як ҳақиқати ягонаи нубувватӣ нест, ва ҳар як унсури паёме, ки кушода шуда истодааст, ба зумраи Ваҳйи Исои Масеҳ дохил мешавад.

Хабар андаке пеш аз анҷоми муҳлати имтиёз кушода мешавад, ҳангоме ки «вақт наздик аст». Китобҳои Дониёл ва Ваҳй, дар иртибот бо шарҳу тавзеҳоте, ки дар навиштаҳои Рӯҳи Нубувват омадааст, нисбат ба раванде, ки бо кушода шудани як паёми нубувватӣ вобаста аст, басо мушаххас сухан мегӯянд. Ин Шери қабилаи Яҳудо аст, ки кушодани онро ба анҷом мерасонад, ва вақте ки ҷунин мекунад, барои ироаи ин паём аз усули муназзам истифода мебарад. Ё паёмро аз Падар мегирад, ки Ё ба сурати Нигоҳдорандаи Китоби Муқаддас, дар ҳоле ки бо ҳафт мӯҳр мӯҳр зада шудааст, тасвир ёфтааст. Шери қабилаи Яҳудо, ки ҳамҷунин Решаи Довуд ва Барраи забҳшуда мебошад, китобро аз Падар мегирад ва мӯҳрҳоро мекушояд.

Сипас Исо ин паёмро ба Ҷабраил медиҳад, ва ӯ ҳамроҳ бо фариштагони дигар ин паёмро ба пайғамбаре мерасонад, ки паёмро менависад ва онро ба калисоҳо мефиристад. Вақте ки вақти кушодани мӯҳри паёми нубувватӣ фаро мерасад, боз шудани ин паёми нубувватӣ раванди сеқадмаи озмоишро ба вучуд меоварад, ки он касонеро дар дохили калисоҳо, ки муҳотаби аслии навиштаи пайғамбар мебошанд, меозмояд; ва бар асоси воқуниши инфиродии он аъзои калисо, онҳо муайян месозанд, ки оё ба яке аз ду гурӯҳ тааллуқ доранд. Онҳое ки афзоиши донишро, ки аз паёми кушодамӯҳр ҳосил мешавад, мепазиранд, ҳамчун «хирадмандон» шинохта мешаванд; ва онҳое ки онро намепазиранд, аз ҷониби Дониёл «шарирон» ва аз ҷониби Матто «нодонон» номида мешаванд.

Ҳамаи ин омилҳое, ки ба кушода шудани сирри ниҳони нубувват вобастаанд, дар ояти нӯҳуми Ваҳй боби ҳабдахум мавриди баррасӣ ва таъкид қарор гирифтаанд, зеро он як ҷанбаи Ваҳйи Исои Масеҳро муайян мекунад, ки ду гурӯҳи парастандагонро хоҳад озмуд. Ин қорро бо муайян сохтани он анҷом медиҳад, ки маҳз «доноён» паёмеро, ки пас аз парчаи ҳушдори ин оят меояд, хоҳанд фаҳмид.

Ва ин аст хираде, ки ҳикмат дорад. Ҳафт сар — ҳафт кӯҳанд, ки зан бар онҳо нишастааст. Ва ҳафт подшоҳ ҳастанд: панҷтояшон афтодаанд, ва яке ҳаст, ва дигаре ханӯз наомадааст; ва ҳангоме ки ӯ биёяд, бояд андаке бимонад. Ва он ҳайвони ваҳшӣ, ки буд ва нест, худ ҳамон ҳаштум аст, ва аз ҷумлаи он ҳафт аст, ва ба ҳалокат меравад. Ваҳй 17:9–11.

«Зеҳне ки ҳикмат дорад», зеҳни «хирадмандон» аст. «Хирадмандон» афзоиши донишро дарк мекунад, ва афзоиши донише, ки фавран пас аз аломати нубувватӣ нишон дода мешавад, ки ҳақиқатро муайян месозад, ки аз ҷониби хирадмандон фаҳмида хоҳад шуд ва аз ҷониби шарирон рад карда хоҳад шуд, ҳамон ҳақиқатест, ки ба мамолики нубуввати Китоби Муқаддас марбут аст ва дар оятҳои баъдӣ баён шудааст. Он оятҳо охири тасвири мамолики нубуввати Китоби Муқаддасро ифода мекунад, ва он чи дар айёми охир қушода мегардад, ин аст, ки он ҳашт мамолик ҳамчунин дар аввалин тасвири мамолики нубуввати Китоби Муқаддас дар боби дуҷуми Дониёл намоёндагӣ шудаанд.

Ошкор шудани ҳақиқат он назарияи маҳдуди салтанатҳои, ки дар нубуввати Китоби Муқаддас зикр шудаанд ва яке аз ҷавоҳироти Миллерро ташкил меод, тақвият мебахшад, аммо он даҳ маротиба равшантар меҷаҳишад, зеро он нисбат ба он чи миллерчиён аз нуқтаи маҳдуди таърихи худ дарк карда буданд, ҳақиқати бисёр бештарро дар бар мегирад, ва он озмоишро ифода менамояд, ҷунун ки бо адади «даҳ» ва бо машғали оғоҳкунандаи ҳушдори муқаддимагии «дар ин ҷост хираде, ки ҳикмат дорад» ифода шудааст, ки аз лиҳози нубувват ҷунун тафсир мегардад: ҳақиқати зерин калисоҳоро, ки ба онҳо ин паёме фиришода мешавад, ки андаке пеш аз анҷоми муҳлати файз мӯҳраш қушода мегардад, хоҳад озмуд.

Дар Ваҳйи ҳабдаҳум Юҳанно ба биёбони як ҳазору дусад соли торикии папагӣ бурда шуд. Ӯ дар охири айнаи ҳамон давра, дар соли 1798, қарор дода шуд, ки ҳамон таърихи айнест, ки дар Ваҳйи сиздаҳум низ дар он қарор дода шуда буд.

Ва ман бар реги баҳр истода будам, ва ҳайвонро дидам, ки аз баҳр баромада меомад, ва ҳафт сар ва даҳ шох дошт, ва бар шохҳои даҳ тоҷ, ва бар сарҳои номи қуфр буд. Ваҳй 13:1.

«Қуми баҳр» соли 1798-ро намоёндагӣ мекунад, зеро он нуқтаи назари таърихро ифода менамояд, ки дар он Юҳанно папагариро («ҳайвони баҳр») дар замони гузашта, ва Иёлотии Муттаҳидаро («ҳайвони замин») дар ҳоли барҳостан, ва дар ниҳоят ҳангоми қонуни якшанбеи наздик ба зудӣ фарорасанда ҳамчун аждаҳо сухан гуфтан дида буд. Сипас ҳайвони замин ҷаҳонро маҷбур месозад, ки «сурати ҳайвон»-ро бипазирад, ки он сухан хоҳад гуфт ва қонунгузориҳои якшанbero бар тамоми ҷаҳон ҷорӣ хоҳад кард.

«Дар он замоне ки Папагӣ, аз қуввати худ маҳрум гардида, маҷбур шуд аз таъкибот даст кашад, Юҳанно қудрати навро дид, ки бармеҳост, то овози аждаҳоро тақрор намояд ва ҳамон кори золимона ва қуфромезии ӯро идома диҳад. Ин қудрат, охири қудрате ки бар зидди калисо ва шарияти Худо ҷанг хоҳад бурд, ба сурати ҳайвоне бо шохҳои монанди шохҳои барра тасвир шудааст. Ҳайвоноте ки пеш аз он буданд, аз баҳр баромада буданд;

аммо ин яке аз замин баромад, ки бархостани озоиштаи миллатеро, ки рамзи он буд — Иёлотӣ Муттаҳида — ифода мекунад». Signs of the Times, February 8, 1910.

Юҳанно ба ҳамон нуқтаи дидгоҳи таърих бурда мешавад, то ки дар боби ҳабаҳум пешниҳоди ниҳони подшоҳии нубуввати Китоби Муқаддасро қабул намояд. Дар он нуқтаи дидгоҳ подшоҳии муаррифӣ карда мешаванд. Аввал ба ӯ хабар дода мешавад, ки ҳайвон ҳам калисо ва ҳам давлатро идора мекунад, зеро вай на танҳо бар ҳафт сар, балки бар ҳафт кӯҳ низ нишастааст. Нишастани ғоҳишаи бузург муайян месозад, ки маҳз вай ҳамонест, ки бар ҳайвон савор аст; ва касе ки бар ҳайвон савор аст, ҳамон касест, ки ҳайвонро идора мекунад.

Ва он зане, ки дидӣ, ҳамон шаҳри бузург аст, ки бар подшоҳони замин салтанат меронад. Ваҳй 17:18.

Калимаи «ҳукмрон аст» маънои дар даст доштан ва бар болои чизе ҳукм ронданро дорад. Савора бо дар даст доштани лачом бар ҳайвон ҳукм меронад. Папагӣ бар ҳафт сар ва ҳамчунин бар ҳафт кӯҳ ҳукм меронад. Дар боби дуҷуми китоби Дониёл, Дониёл ба Набукаднесар мефаҳмонад, ки ӯ «сар»-и тилло аст. Дар боби ҳафтуми китоби Ишаё «сар» ҳамчунин подшоҳ, пойтахт ё подшоҳиро ифода мекунад.

Зеро сари Сурия Димишқ аст, ва сари Димишқ Разин аст; ва дар давоми шасту панҷ сол Эфроим шикаста хоҳад шуд, ба тавре ки дигар қавме набошад. Ва сари Эфроим Сомария аст, ва сари Сомария писари Рамалиёх аст. Агар имон наоваред, албатта устувор нахоҳед монд. Ишаё 7:7, 8.

Папайя, ки ҳамон занест, ки бар ҳайвон савор аст, бар ҳамаи подшоҳони замин ҳукмронӣ мекунад. Он подшоҳон ҳамчун «дах подшоҳ» тасвир шудаанд, ки қудрати аждаҳои рӯзҳои охир мебошанд. Онҳо ҳамон подшоҳоне мебошанд, ки ғоҳишаи Тир бо онҳо зино мекунад. Он «дах подшоҳ» маҷбур карда шудаанд, ки ҳокимияти папайяро бипазиранд, аммо подшоҳи асосии он дах подшоҳ Иёлотӣ Муттаҳида мебошад. Аз ин рӯ, Иёлотӣ Муттаҳида ҳамчунин тавассути Аҳъоб, подшоҳи дах салтанати шимолии Исроил, муаррифӣ мешавад. Рақами «ҳафт» маънои «комил»-ро дорад, ва ҳангоме ки папайя ҳамчун ҳукмрон бар подшоҳони замин тасвир мешавад, вай ҳамчунин бар он дах подшоҳ ҳукмронӣ мекунад ва бар ҳафт сар нишастааст.

Ин аст ақле, ки ҳикмат дорад, зеро хирадмандони рӯзҳои охир усули «сатр бар сатр»-ро ба кор мебаранд ва дарк мекунанд, ки ҳар яке аз рамзҳои давлатдорие, ки ғоҳиша бар он ҳукмронӣ мекунад, ҳамон як ҳақиқатро муайян месозанд. Ӯ ҳамчунин бар ҳафт кӯҳ ҳукмронӣ мекунад, ва миллериён «кӯҳ»-ро дар нубуввати Китоби Муқаддас ҳамчун рамзи як подшоҳи муайян қарданд, вале онҳо ҳамчунин муайян қарданд, ки рамзҳо беш аз як маъно доранд.

Кӯҳҳо ҳамчунин рамзи калисо мебошанд. «Кӯҳи муқаддаси ҷалол» дар Навиштаҳо калисои Худоро ифода мекунад.

Каломе ки Ишаъё ибни Омос дар бораи Яхудо ва Уршалим дид. Ва дар айёми охир воқеъ хоҳад шуд, ки кӯҳи хонаи Худованд бар сари кӯҳҳо устувор хоҳад гардид, ва аз теппахо баландтар хоҳад шуд; ва ҳамаи халқҳо ба сӯи он чорӣ хоҳанд шуд. Ва қавмҳои бисёр рафта, хоҳанд гуфт: «Биёед, ва ба кӯҳи Худованд, ба хонаи Худои Яъқуб, бароем; ва Ӯ моро аз роҳҳои Худ таълим хоҳад дод, ва мо ба тариқҳои Ӯ хоҳем рафт; зеро ки шариат аз Сион содир хоҳад шуд, ва каломи Худованд аз Уршалим». Ишаъё 2:1–3.

«Хонаи Худованд» калисои Ӯст, ва он «кӯҳ» аст. Фоҳишаи бузург бар ҳафт кӯҳ нишастааст, ва бо ин маълум мегардад, ки вай бар ҳамаи калисоҳо ҳукмронӣ мекунад, ҳамон гуна ки бар ҳамаи подшоҳон ҳукмронӣ мекунад. Вай бар ҳамаи калисоҳо ва ҳамаи давлатҳо дар тамоми ҷаҳон тасаллут дорад.

Рӯъёе, ки Ишаъё муайян мекунад, ки ба ӯ «дар бораи Яхудо ва Ерусалим» омадааст ва мо ҳоло онро иқтибос кардем, идома меёбад, ва он ҳамоно ҳамон порча дар боби чорум аст; ва мувофиқи сухани Ишаъё, он «ҳамон рӯз» аст, ки мардум мегӯянд: «Биёед, ва ба кӯҳи Худованд, ба хонаи Худои Яъқуб, боло равем». Дар ҳамон давраи вақт «ҳафт зан» муайян карда мешаванд.

Ва дар он рӯз ҳафт зан ба як мард часпида, хоҳанд гуфт: «Нони худро хоҳем хӯрд, ва либоси худро хоҳем пӯшид; фақат бигзор моро ба номи ту бихонанд, то нанги мо бардошта шавад». Дар он рӯз Шоҳаи Худованд зебо ва пурчалол хоҳад буд, ва самари замин барои онҳое ки аз Исроил раҳо ёфтаанд, олиҷаноб ва хушнамо хоҳад буд. Ва воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар кӣ дар Сион боқӣ мондааст, ва ҳар кӣ дар Ерусалим мондааст, муқаддас хонда хоҳад шуд, яъне ҳар яке ки дар Ерусалим дар шумори зиндагон навишта шудааст: вақте ки Худованд палидии духтарони Сионро шуста дур кунад, ва хуни Ерусалимро аз миёни он бо рӯҳи доварӣ ва бо рӯҳи сӯзон пок намояд. Ва Худованд бар ҳар манзили кӯҳи Сион, ва бар маҷлисҳои он, рӯзона абр ва дуд, ва шабона дурахши оташи алангаовар хоҳад офарид; зеро бар тамоми ҷалол сипаре хоҳад буд. Ва хаймае хоҳад буд барои соя дар рӯз аз гармӣ, ва барои паноҳгоҳ, ва барои пинҳонгоҳ аз тӯфон ва аз борон. Ишаъё 4:1–6.

«Рӯз», ки мавзӯи рӯъёи Ишаъёст, ҳамон «соат»-и заминларзаи бузурги боби ёздаҳуми Ваҳй мебошад. Ҳакимоне, ки пандро пазируфтаанд, то аз ноумедии 18 июли соли 2020 «бозгарданд», ва талаботи боби бисту шашуми Левизоёнро ба ҷо овардаанд, ва ба воситаи пешгӯии аввали Ҳизқиёл ба ҳам оварда шудаанд, ҳангоме ки паёми дуҷуми Ҳизқиёлро дар бораи чор бодҳои Ислом қабул мекунанд, мӯҳр карда мешаванд. Сипас онҳо ҳамчун аломат ба осмон боло бурда мешаванд, ва фарзандони дигари Худо дар Бобилон ба даъват барои аз Бобилон берун омадан, ки аз замони заминларза оғоз меёбад, яъне қонуни рӯзи якшанбеи наздик, посух гуфтанро оғоз мекунанд. Рамаи дигари Худо паёми берун омадан аз Бобилонро мешунаванд ва эълон мекунанд: «Биёед, ва ба кӯҳи Худованд, ба хонаи Худои Яъқуб бароем».

Дар он «соат» фоҳишаи бузург ба сурудхонии худ оғоз мекунад ва бо подшоҳони замин зино менамояд. Онҳое ки номҳояшон дар дафтари ҳаёти Барра навишта нашудааст, аз пайи фоҳиша мераванд, ва калисоҳои онҳо зери ҳокимияти вай қарор мегиранд. Он калисоҳо аз

ҷониби Ишаъё ҳамчун «ҳафт зан» тасвир шудаанд. Он «ҳафт зан» ҳамон «ҳафт кӯҳ» мебошанд, ки папагӣ бар онҳо ҳукмронӣ хоҳад кард, ҳангоме ки Иёлоти Муттаҳида тамоми ҷаҳонро маҷбур месозад, ки ҳайкали ҳайвонеро барпо намояд, ки ҳам сухан хоҳад гуфт ва ҳам ҳамаи мардумро водор хоҳад кард, ки нишони ҳокимияти папагиро қабул кунанд.

Он «ҳафт зан як мардро медоранд», ва он «мард» ҳамон «мард» аст, ки Павлус ўро «марди гуноҳ» меномад. Дар он давраи озмоиш, онҳое ки «дар Ерусалим боқӣ мемонанд, муқаддас хонда хоҳанд шуд, яъне ҳар яке ки дар миёни зиндагон дар Ерусалим навишта шудааст. Қавми Худо онҳоянд, ки дар он давраи вақт номҳояшон дар китоби ҳаёт навишта шудааст, яъне китоби Баррае ки аз бунёди ҷаҳон забҳ шуда буд. Синфи дигар, ки ба «марди гуноҳ» медароянд, ҳамонҳоянд, ки дар боби сездахуми Ваҳй ба марди гуноҳ сачда мекунанд.

Ва ҳамаи сокинони замин ба ӯ сачда хоҳанд кард, яъне онҳое ки номҳояшон дар китоби ҳаёти Баррае ки аз бунёди ҷаҳон забҳ шудааст, навишта нашудааст. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад. Ваҳй 13:8, 9.

«соат»-и зилзилаи бузург, ки он бухрони қонуни якшанбе аст, анҷоми довари таҳқиқотӣ мебошад, ва доварӣ бар он асос ёфтааст, ки номи ту ё ёфт мешавад ё ёфт намешавад, ки дар китоби ҳаёт сабт гардидааст; бинобар ин, дар он вақт ду табақае, ки бо муносибаташон ба китоби ҳаёт намояндагӣ мешаванд, саҳнаҳои ниҳоят пӯшидашавандаи довариро муайян месозанд. Онҳое ки ба «марди гуноҳ» мечаспанд, эълон мекунанд, ки «нони» «худ»-ро «мехӯрем, ва либоси» «худ»-ро «мепӯшем», аммо хоҳиши асосии онҳо ин аст, ки «ба номи ту хонда шавем».

Онҳо баёни ақидаҳои таълимотии худро нигоҳ хоҳанд дошт (нони худро хоҳанд хӯрд) ва эътирофи мазҳабии худро (либоси худ) нигоҳ хоҳанд дошт, вале номи «марди гуноҳ»-ро хоҳанд пазируфт. Номи «марди гуноҳ» «католик» аст, ки маънояш «ҳамагонӣ» мебошад. Онҳое ки ба «марди гуноҳ» мечаспанд, мехоҳанд ҷузъи «калӣсои ҳамагонӣ», яъне калӣсои католикӣ, гарданд. Онҳо ин муносибатро мехоҳанд, то «нанги» худро «бардоранд».

«Нангу номус» ба ду унсури муҳими он ҳайвон ишора мекунад, ки дар рӯзҳои охир бар ҳамаи калӣсоҳо ва ҳамаи халқҳо ҳукмронӣ мекунад. Дар «соати заминларзаи бузург» дар Ваҳй боби ёздаҳ, «войи сеюм зуд меояд». «Войи сеюм» Ислом аст. Дар «соати заминларзаи бузург» дар Ваҳй боби ёздаҳ, Карнаи Ҳафтум садо медиҳад. Карнаи Ҳафтум Ислом аст. Ислом дар «соати заминларзаи бузург» зарба мезанад, зеро ҳамаи Карнаҳо абзорҳои нубувватие мебошанд, ки Худо дар тӯли таърихи ҷаҳон онҳоро дар доварӣ бар ибодати маҷбурии рӯзи якшанбе ба қор бурдааст.

Ҳангоме ки «харобии миллӣ»-и Иёлоти Муттаҳида бо қабули наздикшавандаи қонуни якшанбе ба амал оварда шавад, «халқҳо ба ғазаб хоҳанд омад». Маҳз Ислом аст, ки дар нубуввати Китоби Муқаддас халқҳо ба ғазаб меоварад, чунонки инро нахустин ишора ба Ислом дар китоби Ҳастӣ нишон медиҳад.

Ва фариштаи Худованд ба вай гуфт: «Инак, ту ҳомиладорӣ, ва писаре хоҳӣ зоид, ва номи ӯро Исмоил хоҳӣ хонд, зеро Худованд мусибати тӯро шунидааст. Ва ӯ марди

ваҳшӣ хоҳад буд; дасти ӯ бар зидди ҳар кас, ва дасти ҳар кас бар зидди ӯ хоҳад буд; ва ӯ дар ҳузури ҳамаи бародарони худ сокин хоҳад шуд». Ҳастӣ 16:11, 12.

«Шармандагии» рӯзҳои охир дини Ислом аст. Калисоҳо ва миллатҳои ҷаҳон зери ҳокимияти Тартиботи Нави Ҷаҳонии Созмони Милали Муттаҳид хоҳанд омад, ки бар он калисои католикӣ ҳукмронӣ мекунад. Папа бар низоми ягонаи ҷаҳонӣ хоҳад нишаст, ҳамон тавре ки Константин дар соли 330 ба папагӣ ҷойгоҳи онро дод. Миллатҳо ба ҳулоса хоҳанд омад, ки қобилияти онҳо барои муқобила бо ҷанге, ки Ислом бар зидди башарият меорад, танҳо тавассути кӯшиши муттаҳидона имконпазир аст, ки он итоат ба як мақоми ахлоқиро талаб хоҳад кард, ки Иёлотҳои Муттаҳида пофишорӣ хоҳад намуд, ки он калисои Рум аст. Ҳамон тавре ки Юстиниан дар соли 533 ба калисои католикӣ ҳокимияти бузурги онро дод, таърих тақрор мешавад. Иёлотҳои Муттаҳида ҷаҳонро ба воситаи қудрати низомии худ маҷбур хоҳад кард, ки итоат намояд, ҳамон тавре ки Хлодовех дар соли 496 барои калисои католикӣ чунин кард. Таърихи ояти дуҷони Ваҳӣ боби саздаҳ тақрор хоҳад шуд.

Ва он ҳайвоне ки ман дидам, монанди паланг буд, ва пойҳояш мисли пойҳои хирс, ва даҳонаш мисли даҳони шер; ва аждаҳо қуввати худ, ва тахти худ, ва ҳокимияти бузурги худро ба ӯ дод. Ваҳӣ 13:2.

Пас аз он ки сурат барпо гардад, он гоҳ подшоҳони замин, ки аз ҳамлаҳои ислом ба ғазаб омадаанд, дарк хоҳанд кард, ки он «маломати» умумиҷаҳонӣ бар зидди ислом, ки барои ба вучуд овардани сурати ҷаҳонии ҳайвон ба кор бурда шуд, ҳамон «маломате» набуд, ки «марди гуноҳ» (Изобал) дар асл ба он машғул буд. Вақте ки дигар дер шудааст, ҷаҳон хоҳад фаҳмид, ки Изобал ба ислом ҳеҷ парвоя надорад, балки дилаш орзуи куштани Илҷсро дорад, чунон ки Ҳиродия Яҳёи Таъмиддихандаро кушт.

«Ақле ки ҳикмат дорад», ҳамон «ақли хирадмандон» аст; ва «хирадмандон» онҳоянд, ки «афзоиши дониш»-еро, ки ҳангоме падид меояд, ки Шери қабилҳои Яҳудо, каме пеш аз баста шудани замони имтиҳон, Ваҳии Исои Масеҳро муҳркушӣ мекунад, дарк менамоянд.

Ва ӯ ба ман мегӯяд: «Суханони нубуввати ин китобро мӯҳр макун, зеро вақт наздик аст. Касе ки ноодил аст, бигзор ҳанӯз ноодил бимонад; ва касе ки палид аст, бигзор ҳанӯз палид бимонад; ва касе ки одил аст, бигзор ҳанӯз одил бимонад; ва касе ки муқаддас аст, бигзор ҳанӯз муқаддас бимонад». Ваҳӣ 22:10, 11.

«Ҳафт сар ҳафт кӯҳанд, ки зан бар онҳо нишастааст», ин ҳақиқатро ифода мекунад, ки папагӣ ҳам бар калисо ва ҳам бар давлат ҳукмронӣ хоҳад кард. Рамзҳо беш аз як маъно доранд, ва рамзҳо бояд аз рӯи заминаи порчае, ки дар он рамзҳо оварда шудаанд, таъриф ва дарк карда шаванд. Ин далел пеш меояд, ки оят муайян мекунад сарҳо ҳамон кӯҳҳо мебошанд; пас чӣ асосе барои муайян кардани тафовут миёни сарҳо (хунари давлатдорӣ) ва кӯҳҳо (хунари калисодорӣ) вучуд дорад? Ин тафовут дар бобҳои ҳафтум ва ҳаштуми Дониёл муқаррар карда шудааст. Дар боби ҳафтум ҳам Руми бутпараст ва ҳам Руми папагӣ ҳамчун «мутафовит» аз ҳайвоноте, ки пеш аз онҳо буданд, муайян шудаанд.

Вақте ки боби ҳафтум бар боби ҳаштум оварда мешавад (сатр бар сатр), мо дар боби ҳаштум шоҳи хурди Румро меёбем, ки миёни мард, зан, мард, зан дар нисбатон аст. Як рамз (шоҳи

хурд), ки ду қудратро ифода мекунад. Дар он бобҳо, шох подшоҳӣ аст, ва подшоҳӣ ҳамчунин сар аст. Дар боби ҳаштум, шохӣ хурд ду подшоҳиро ифода мекунад, подшоҳии чорум ва панҷуми нубуввати Китоби Муқаддасро. Шохӣ хурд ба таври рамзӣ ду подшоҳиро ифода мекунад, ва он ду подшоҳие, ки ифода мекунад, подшоҳӣҳое ҳастанд, ки иттиҳоди давлатдорӣ ва калисодориро муайян месозанд. Ҳафт сар, ки ҳамчунин ҳафт кӯҳ мебошанд, ду подшоҳиро ифода мекунанд, ва як подшоҳӣ калисодорӣ аст ва дигаре давлатдорӣ.

Дар боби дуюми Дониёл, шохиди дигари ин рамзшиносии нубувватӣ низ ҳаст, зеро дар он ҷо подшоҳии охирин, ки миллеритҳо онро подшоҳии чоруми Рум мефаҳмиданд, бо оҳан ва гил намояндагӣ шудааст. Оҳан ва гил бо ҳам омехта шудаанд, ҳарчанд дар асл оҳан бо гил намеомезад. Аммо вақте ки хоҳар Уайт дар бораи «оҳан ва гил» шарҳ медиҳад, вай онро ҳамчун рамзи ҳунари калисоӣ ва ҳунари давлатдорӣ муайян месозад, чунон ки бо шохӣ хурди боби ҳаштум ва сарҳои Ваҳйи ҳабаҳ, ки кӯҳҳо низ ҳастанд, намояндагӣ шудааст.

«Мо ба замоне расидаем, ки дар он кори муқаддаси Худо бо пойҳои он ҳайкал муаррифӣ мешавад, ки дар онҳо оҳан бо гили лойолуд омехта шуда буд. Худо қавме дорад, қавми баргузидае, ки фаросати онҳо бояд тақдис ёбад, ва онҳо набояд бо бардоштани ҷӯб, ҳас ва қоҳ бар таҳкурсии нопок гарданд. Ҳар ҷоне, ки ба аҳкоми Худо вафодор аст, хоҳад дид, ки аломати фарқкунандаи имони мо шанбеи рӯзи ҳафтум аст. Агар ҳукумат шанbero, чунон ки Худо амр фармудааст, эҳтиром мекард, он гоҳ дар қудрати Худо ва дар ҳимояи имоне, ки як бор ба муқаддасон супурда шудааст, устувор меистод. Аммо давлатмардон шанбеи қалбакиро дастгирӣ хоҳанд кард, ва имони динии худро бо риояи ин фарзанди папагӣ дарҳам хоҳанд омехт, ва онро болотар аз шанбее қарор хоҳанд дод, ки Худованд онро тақдис ва муборак гардонидааст ва ҷудо намудааст, то инсон онро муқаддас нигоҳ дорад, ҳамчун аломате миёни Ў ва қавми Ў то ҳазор насл. Омехтани ҳунари калисоӣ ва ҳунари давлатдорӣ бо оҳан ва гил муаррифӣ шудааст. Ин иттиҳод тамоми қудрати калисохоро заиф мегардонад. Бо қудрати давлат мусаллаҳ сохтани калисо натиҷаҳои шарирона ба бор хоҳад овард. Одамон қариб аз ҳадди ғарбдории Худо гузаштаанд. Онҳо нерӯи худро дар сиёсат ба қор бурдаанд ва бо папагӣ муттаҳид шудаанд. Аммо вақт хоҳад расид, ки Худо онҳоро, ки шарияти Ёро ботил гардонидаанд, ҷазо хоҳад дод, ва кори шариронаи онҳо бар худӣ онҳо бармегардад». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1168, 1169.

Мо ин таҳқиқро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

«Дар манзаре, ки кори Масеҳро барои мо ва айбҷӯии қотелонаи Шайтонро бар зидди мо тасвир мекунад, Ёхушаъ ҳамчун сарқоҳин меистад ва аз номи қавми Худо, ки аҳкоми Ёро риоя мекунанд, илтиҷо мекунад. Ҳамзамон Шайтон қавми Худоро ҳамчун гунаҳкорони бузург муаррифӣ намуда, назди Худо рӯйхати гуноҳҳоро пеш меорад, ки дар тӯли умрашон онҳоро ба содир кардани онҳо васваса кардааст, ва пофишорӣ мекунад, ки ба сабаби таҷовузҳои онҳо ба дасти Ё барои нобуд шудан супурда шаванд. Ё исрор меварзад, ки онҳо аз ҷониби фариштагони хизматгузор аз иттиҳоди бадӣ муҳофизат карда нашаванд. Ё пур аз ҳашм аст, зеро наметавонад қавми Худоро бо ҷаҳон дастабандӣ карда, ба худ садоқати қомил ба даст оварад. Подшоҳон, ҳокимон ва волиён бар худ нишони зиддимасеҳро ниҳодаанд ва ҳамчун он аждаҳое тасвир

мешаванд, ки меравад бо муқаддасон ҷанг кунад — бо онҳое ки аҳкоми Худоро нигоҳ медоранд ва имони Исоро доранд. Дар душмании худ нисбат ба қавми Худо, онҳо ҳамчунин худро дар интиҳоби Бараббо ба ҷои Масеҳ гунаҳкор нишон медиҳанд.»

«Худо бо ҷаҳон баҳсе дорад. Вақте ки доварӣ барпо гардад ва китобҳо кушода шаванд, Ё ҳисоби даҳшатноке дорад, ки бояд тасфия шавад; ва агар одамон аз фиребҳо ва гумроҳҳои шайтонӣ кӯр ва афсунзада намебуданд, ин ҳамакнун ҷаҳонро ба тарс ва ларза меовард. Худо ҷаҳонро барои марги Писари Яғоназодаи Худ ба ҳисоб хоҳад кашид, Касеро, ки ҷаҳон, ба ҳар маънои воқеӣ, аз нав маслӯб кардааст ва дар таъкиби қавми Ё ба расвоии ошкор супурдааст. Ҷаҳон Масеҳро дар шахси муқаддасони Ё рад кардааст; паёмҳои Ёро бо рад кардани паёмҳои анбиё, расулон ва паёмоварон рад намудааст. Онҳо касонеро рад кардаанд, ки ҳамкорони Масеҳ будаанд, ва барои ин онҳо бояд ҳисоб диҳанд». Testimonies to Ministers, 38, 39.